

DIOGEN pro culture magazine & DIOGEN pro art magazine -ISSN 2296-0929; ISSN 2296-0910

Publisher Einhorn Verlag, Kusnacht, Switzerland

E-mail: contact_editor@diogenpro.com / WWW: <http://www.diogenpro.com/>

Poetry in Danish language by Niels Hav

Til digternes forsvar

Hvad skal vi gøre med digterne?
Dem er det synd for,
de er så hjerteskerende i deres sorte tøj
blåfrosne af indvendige polarstorme.

Poesien er en frygtelig pest,
de smittede går rundt og jamrer sig,
deres skrig forgifter atmosfæren som udslip
fra mentale atomkraftværker. Det er så psykisk.
Poesien er en tyran;
den holder folk vågne om natten og ødelægger
ægteskaberne,
den driver mænd ud i øde sommerhuse midt om vinteren,
der sidder de forpinte med høreværn og halstørklæder.
En hæsleg tortur.

Poesi er en plage,
værre end gonoré - en grusom pestilens.
Men tænk på digterne, de har det hårdt,
bær over med dem!

De er hysteriske som højgravide tvillingemødre,
de skærer tænder i søvne, spiser jord
og græs. De står i timevis udenfor i blæsten
plaget af ufattelige metaforer.
Hver dag er en højtid for dem.

Åh, hav barmhjertighed med digterne,
de er døve og blinde,
hjælp dem i trafikken, hvor de vakler rundt
med deres usynlige handicap: De husker
alt muligt. Af og til standser en af dem op
og lytter efter en fjern udrykning.
Vis hensyn.

Poeterne er som sindssyge børn
jaget hjemmefra af den samlede familie.
Bed for dem;
de er født ulykkelige -
deres mødre har grædt over dem,
søgt lægehjælp og juridisk bistand,
indtil de bare gav op
for at frelse deres egen forstand.
Åh, græd over poeterne!

Dem er der ingen redning for.
Befængt med lyrik som hemmeligt spedalske
er de spærret inde i deres egen fantasi -
en uhyggelig ghetto, fyldt med dæmoner
og ondskabsfulde spøgelseser.

Når du på en klar sommerdag med strålende sol
ser en stakkels digter
komme vaklende ud fra en opgang, bleg
som en dødnings og vansiret af spekulationer -
så gå hen og hjælp ham!
Bind hans snørebånd, tag ham med
over i parken og sæt ham på en bænk
i solen. Syng lidt for ham,
giv ham en is og fortæl ham et eventyr;
han er så ked af det.
Han er helt ødelagt af poesi.

NEKOPIRATI

Min Fars armbåndsur

Jeg trækker min Fars gamle armbåndsur op.
I snart tre årtier har det ligget her i skuffen
og ventet på at blive smidt ud.
Det var det ur, der sad på ham, da han arbejdede
med dyr og sten og jord.
Det er ridset og skrammet af de ting
han tumlede med, som ingen ure man ser i dag,
brunligt af kolort og gammel sved.

Ramt af noget primitivt, en følelse,
finder jeg uret frem af skuffen og trækker det op.
Sekundviseren travler lystigt afsted.
"Super shock resist" står der med meget små typer
på urskiven. Jeg holder øje med viserne,
på en eller anden måde virker det opmuntrende
at se det gamle ur genopstå fra de døde.
Viserne følger godt med, tiden passer på en prik.

Da min Far var på min alder, var han på kirkegården
i otte timer hver dag. Nu er han der permanent.
Han efterlod sig nogle stendiger, fem børn,
- og det her ur.

I fem kvarter løber spøgelsesuret fornøjet omkap
med de moderne digitale ure, vi har i huset.
Som om tiden virkelig var cyklisk, reversibel.
Indtil min Fars ur så pludselig alligevel
igen går i stå. Urokkeligt og definitivt.

Hvad er der at sige? Jeg lægger uret tilbage
i skuffen. Andre må træffe den beslutning.

Ismanden

Homage to Seamus Heaney

Hvor var han på vej hen, hyrden fra Tyrol?
Den første turist, klædt i hjorteskind
og en kappe af flettet græs.
Med sig havde han ting af kvalitet:

En bue af asketræ og pile med flintspids
og styrefjer. En europæer balsameret
af frosten med sin økse og dolk, da han gik
vild i snestormen engang i Stenalderen.

Der sad han, mens kelterne i Stonehenge
transporterede monolitterne tværs over England
og rejste stjerneobservatoriet.

Hannibals elefanter må have passeret hans hule
på vej nordpå: Krigslarm. Det gik han glip af.
Han sad i læ med ørerne fulde af is
og samlede tankerne i den vældige stilhed.

Fundet. De hakkede ham fri af isblokken.
Han blev spændt fast til en helikopter
og fløjet ned til Innsbruck for at møde
verdenspressen. Sådan døde han.

Note:

Efteråret 1991 fandt man en stenaldermand, som havde ligget nedfrosset i 5300 år
under den østrigske gletscher Similaun. Homo Tyrolensis, Ismanden, er det ældste
menneske, der nogen sinde er blevet fundet.

Kvinderne i København

Nu har jeg igen forelsket mig fem gange
i fem forskellige kvinder på en tur
med bus nr.40 fra Njalsgade til Østerbro.
Hvordan får man styr på sin tilværelse
under de forhold?

En af dem var i pels, en anden i røde gummistøvler.
Den ene læste Ekstra Bladet, den anden Heidegger
- og gaderne drev af regn.

Ved Amager Boulevard steg en drivvåd prinsesse ind,
euforisk og hidsig, hende faldt jeg pladask for.
Men hun sprang ud ved Politortorvet og blev afløst
af to dronninger med flammende tørklæder,
som talte skingrende sammen på pakistansk hele vejen
til Kommunehospitalet, mens bussen kogte af poesi.

De var søstre og lige smukke,
derfor tabte jeg mit hjerte til dem begge to
og planlagde prompte en ny tilværelse i en landsby
nær Rawalpindi, hvor børnene vokser op
i en duft af hibiscus,
mens deres desperate mødre synger hjerteskrærende
i skumringen over de endeløse pakistanske stepper.

Men de så mig ikke!

Og hende i pels græd bag sin handske,
da hun steg ud i Farimagsgade.

Pigen der læste Heidegger lukkede pludselig sin bog
og så direkte på mig med et hånlige smil,
som om hun med ét fik øje på hr. Hvemsomhelst
i egen lusede person. Og således brast mit hjerte
for femte gang, da hun rejste sig og stod af
sammen med alle de andre.

Så brutal er tilværelsen!

Jeg fortsatte to stoppesteder, før jeg gav op.
Og sådan ender det altid: Man står alene ved kantstenen
og suger på en cigaret, højstemt og lettere ulykkelig.

NEKOPIRATI

Kærlighed

Det er sådan et stort ord.
Eller fik jeg det galt i halsen?
Elske, hvad er det,
når det kommer til stykket?
Mange veksler med tiden den store
kærlighed til småpenge.
Jeg elsker dig. Og du hiver stikket ud.
Jeg elsker dig. Og du kyler min bog
i nakken på mig.
Jeg elsker dig. Og verden eksploderer!

Vi tørster efter hinanden i uvidenhed,
ligesom elefanter.

Uden børn ingen lykke,
sagde Schumann. Clara fødte ham
syv børn som modgift mod melankoli.
Det var ikke nok!
Han blev sindssyg, forsøgte selvmord
og døde på en nerveanstalt.
Hun spillede klaver. Det er dét,
de kalder kærlighed.

Blindebuk

De gav ham et tørklæde for øjnene
og snurrede ham rundt, den leg elskede han.
Svimmel af mørke tumlede han henrykt omkring
mellem sine kusiner, tre gratier
hvinende af latter. De lo ad ham, hans eufori,
som også var deres. Han fangede dem én for én,
men gættede systematisk forkert, og festen fortsatte
hele eftermiddagen. Han var lykkelig i sit mørke,
utrættelig og dristig, en grænse var passeret,
han rørte ved deres blussende ansigter;
hans hænder var lykkelige. Og han ønskede bare
at blive ved, da de ubarmhjertigt løsnede sløjfen
og trak tørklædet af ham. Han stod fortumlet
og grædefærdig, chokeret af lyset,
som for et øjeblik gjorde ham fuldstændig blind.

Vis mig dine bryster

Når jeg er sulten, tænker jeg på dine bryster,
som jeg aldrig fik set,
og på dit russiske blik i forbifarten,
mens du passiv og rastløs kigger rundt i lokalet
som en af de tre melankolske søstre hos Tjekhov,
der hele tiden drikker te, mens de taler
om at rejse til Moskva.

Åh, lad os danse sammen i nat
på en natcafé i Moskva.

Så indviklet er tilværelsen efterhånden.
Og så spiller du endda piano og bor med udsigt
over en kirkegård, hvor vintersolen står
og spekulerer hele eftermiddagen
mellem gravstederne.

Åh, lad os danse sammen i nat
på en natcafé i Moskva.

Når jeg er sulten, tænker jeg på dine bryster,
din russiske mund, det gullige lys i dit køkken,
som jeg heller aldrig fik set,
og på dine kyske håndled, når du skærer
brød af og langsomt spiser og imens står og ser
ud over kirkegården og åndsfraværende lytter
til en vild symfoni af Rakhmaninov.

Åh, lad os danse sammen i nat
på en natcafé i Moskva.

Men den der tøver spilder sin tid: Jeg
vil se dine bryster! Tjekhov drak champagne
på dødslejet, og Rakhmaninov omkom i USA;
det sorte hul venter os alle. Så kom bare
som du går og står, lad os tage til Moskva!
Åh, jeg vil danse med dig i nat
på en natcafé i Moskva.

NEKOPIRATI

Besøg af min Far

Min døde Far kommer på besøg
og sætter sig i sin stol igen, den jeg fik.

Nå, Niels! siger han.

Han er brun og stærk, hans hår skinner som sort lak.

Engang flyttede han rundt på andres gravsten
med stålstang og sækkevogn, jeg hjalp ham.

Nu har han flyttet sin egen
selv. Hvordan går det? siger han.

Jeg fortæller ham det hele, alle mine planer,
de mislykkede forsøg. Inde på opslagstavlen
hænger der sytten regninger. Smid dem væk,
siger han, de skal nok komme igen!

Han smiler.

I mange år var jeg på nakken af mig selv,
siger han, jeg lå vågen og spekulerede
for at blive et ordentligt menneske.

Det er vigtigt!

Jeg byder ham en cigaret,
men han er holdt op med at ryge nu.

Udenfor tænder solen ild i tage og skorsten.
Skraldemændene larmer og råber til hinanden
nede i gaden. Min Far rejser sig
går hen til vinduet og ser ned på dem.

De har travl, siger han, sådan skal det være.

Bestil noget!

Fluerne

Pindsvinet går i hi,
når vinteren kommer.

Fluerne er klogere,
de dør.

NEKOPIRATI

Dialekt

Med den dialekt jeg talte som barn
kunne vi ikke sige "elskede",
"jeg elsker dig" eller "smuk".
Vi anså den slags begreber for at være
udslag af hysteri;
desuden var de ord for fine til os,
de passede ikke til det arbejdstøj,
vi gik i. Først sent fik jeg lært,
at skønheden er en realitet,
og følelser kan omtales direkte i ord.
Men at se sig selv som et offer
er kun selvbedrag. Visse ord
volder endnu vanskeligheder.

Vi er her

Jeg gik vild og kom ind i en fremmed bydel.
Alle gader førte stejlt opad, rapfodede folk
løb forbi mig, de var klædt i lyst tøj
og så ud til at bære lette ting i deres tasker.
Jeg standsede én for at spørge om vej,
og straks stod jeg midt i en klynge
venlige ansigter. - Hvor vil du hen?
Jeg tog fat på min forklaring. De lyttede
smilende, som om de for første gang
hørte et menneske anvende en uddød dialekt.
Så begyndte de at tale i munden på hinanden
og pege i alle retninger.
Jeg fandt mit kort frem. Ivrigt blev det åbnet
og studeret med interesse. - Hvor er vi?
spurgte jeg med en finger på kortet.
De så på mig og gentog spørgsmålet i kor.
Så brast alle i en hjertelig latter,
jeg lo med, vi var vidner til den højeste
komik. - Her, sagde en af dem og pegede
på jorden, der hvor vi stod. - Vi er her!

Alle religioner er hypoteser

Alle religioner er hypoteser,
som Gud måske godt kan undvære.

Snobberne påstår,
at tilværelsen er fuldstændig
meningsløs. Dem om det.

At jeg skal dø var en selvfølge
fra dag ét. Alt dør jo
omkring os; nogle bor i lejligheder
fyldt med døde fluer.

Nu gælder det om at se det i øjnene
uden at resignere eller blive kynisk.

Midt i livet, omgivet
af børns krydrede forventninger.

Digtet

Tag ikke førergreb
på digtet: De er anholdt!

Digtet nægter at parere ordre.

Digtet trives dårligt i isolationscelle.
Digtet strejfer om i forstæderne,
roder i andres affald,
går med pistol.

Digtet mistror juraen og domstolene,
men stoler fuldt og fast på en højere etik.
Digtet diskuterer med tilfældigt forbipasserende,
trænger ind på direktionskontoret
med infame anklager; har
ingen respekt. Lugter ilde
(lort & roser).

Digtet står gerne i kø efter tordenvejr.
Digtet tilbringer natten i ensomhed
og vild ekstase.
Digtet holder til i lufthavne
og ombord på overbefolkede færges.
Digtet er i høj grad politisk, men hader
politik.
Digtet er en kværlant,
som kun åbner munden ved sjældne lejligheder.

Digtet spolerer festen.
Digtet tager gerne jakken af og går med
udenfor.

DIOGEN pro culture magazine & DIOGEN pro art magazine -ISSN 2296-0929; ISSN 2296-0910
Publisher Einhorn Verlag, Kusnacht, Switzerland
E-mail: contact_editor@diogenpro.com / WWW: <http://www.diogenpro.com/>

Nervøsiteten hører med
til digtet.

NE KOPIRATI

Min fantastiske pen

Jeg skriver helst
med en brugt kuglepen fundet på gaden,
eller en reklamepen, gerne fra el-installatøren,
tankstationen eller banken.
Ikke kun fordi de er billige,
men jeg forestiller mig at sådan noget skrivegrej
vil fusionere min skrift med industrien,
specialarbejdernes sved, direktionskontorerne
og hele tilværelsens mystik.

Engang skrev jeg sirlige digte med fyldepen
- ren lyrik om det rene ingenting -
men i dag vil jeg godt have lort på papiret,
gråd og snot.

Poesi er ikke for tøsedrenge!
Et digt må være lige så ærligt som aktieindekset
- en blanding af realiteter og regulært bluff.
Hvad er man efterhånden for fin til?
Ikke ret meget.

Derfor holder jeg øje med obligationsrenten
og de seriøse papirer. Fondsbørsen
hører med til virkeligheden - ligesom digte gør.
Og derfor er jeg så glad for den her kuglepen
fra banken, som jeg fandt en blæksort nat
foran en lukket kiosk. Den lugter
svagt af hundepis og skriver fantastisk.

PR

DIOGEN pro kultura
<http://www.diogenpro.com>